

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHVSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

Quid sit illud vnum, quod Christus Dominus, necessarium esse disseruit 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

sinenter implorandus est Deus, quatenus gratiam suam menti nostræ infundat, eamque conferuet & augeat, & data quoque gratia diligentissimè custodienda, ne per inanem cordis effusionem disperat, & negligentia ac ingritudinis anima rea fiat.

Quid sit illud vnum, quod Christus Dominus necessarium esse disseruit. Art. III.

Quod optimum est, & Deo amplius in nobis placens, hoc vtiq; summè necessarium est. Quid autem sit hoc, si inquiras: responsio diuersis modis, varijsq; nominibus, reddi potest. Veruntamen in re ipsa vna est. Responderi quippe potest, quia charitas sit vnum, quod Saluator necessarium dixit. Rursus dici potest, quod puritas mentis, seu contemplatio Dei, sit hoc vnum. Sed omnia hæc rem vnã insinuant. Certum est enim id quod summa atque finalis animæ perfectio est, id vnum esse quod necessarium est. Charitas autem, seu cordis mundicia, & contemplatio Dei, vltimata hominis perfectio

LUC. 10.

fectio est. Vera nempe charitas passionum excessus excludit, & sine contemplatione dilecti esse nequit. Ideoque vnum quodque trium horum alia duo complectitur. Nuda enim & informis diuinorum agnitio, contemplatio dicenda non est: sed agnitio charitate formata, & cum affectu inflammans, ipsa est contemplatio. Sic ergo charitas contemplationem, & contemplatio charitatem complectitur: neque possibile est, vnum sine altero esse. Sed nec possibile est, aliquod horum adesse, si non fuerit mens ipsa à passionibus inordinatis expers, & à peccato immunis; non sic vt omnes passionibus prorsus euicerit, & ab omni culpa libera sit: sed quoniam quo passionibus magis refrenat & ab omni offensa sollicitius cauet: eo dilectioni & contemplationi aptior fiat. Porro si in mortali peccato sit, & passionibus seruiat: neque contemplatur, nec diligit, quia in gratia non est, sine qua nec contemplatio nec dilectio adest. Itaque hoc vnum quod necessarium est, existimet virtutum zelator, non aliud esse, quam cordis mundiciam. Sed &

&

302 D. DIONYS. CARTH.

& finis, hoc vnum quod necessarium est ritè censetur tanquam obiectale bonum. Cordis vero mūdicia, vt formalis perfectio, & intrinsecus finis, per quem Deo anima vnitur, adheret & in immenso æternoque bono contenta redditur atque quiescit, segregata à multis, & in vno confixa.

Quod vniuersa mentis nostra intentio, atque propositum, in consideratione ac desiderio huius vnus figi debeat. Articulus IIII.

 Voniam igitur mens humana secundum naturam tam mobilis est, atque instabilis: à contemplatione & amore huius vnus, quod necessarium est, subito cadit, nec in eodiu fixa existit. Propterea id ei optimum est, si in vno stabiliri debet, vt hoc vnum firmiter ac indelebiliter cordi atque affectui suo imprimat, & ad ipsum cuncta, quæ agit & patitur, referat, &